ANTON PAVLOVICI CEHOV

FLEACURILE

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ŞI CONTEMPORANĂ
2013

ANTON PAVLOVICI CEHOV

FLEACURILE

(Lucrurile mici din viață)

Traducere de Laura Voinescu-Dupré

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ŞI CONTEMPORANĂ
2013

Nicolae Ilici Beliaev, din Petersburg proprietar şi jucător frecvent la curse, tânăr, de aproximativ treizeci şi doi ani, bine hrănit şi cu obrajii trandafirii, a venit spre asfințit acasă la Olga Ivanovna Irnina, cu care era într-o relație sau, aşa cum s-a exprimat el, „scriau” un roman lung, plictisitor. Într-adevăr, era mult timp de când au fost citite primele pagini ale acestui roman, interesante şi inspirate, dar în ceea ce se întâmpla acum, nimic nu mai era nou sau interesant.

Nu a găsit-o Olga Ivanovna la domiciliu, eroul nostru s-a dus în salon, s-a culcat pe o canapea şi a început să aştepte.

— Bună seara, Nicolae Ilici! s-a auzit vocea unui copil. Mama se întoarce imediat. Ea şi Sonia au plecat la croitoreasă.

În aceeaşi cameră stătea întins pe altă canapea, fiul lui Olga Ivanovna, Alioşa, un băiețel de vreo opt ani, zvelt, bine îngrijit şi îmbrăcat într-un sacou de catifea elegant şi ciorapi lungi, negri. Întins pe o perna din satin şi, aparent, imitând un acrobat,

cum a observat el la circ, cu un picior în sus, şi altul pe perete. Atunci când picioarele i-au obosit s-a ridicat elegant, şi-a scuturat mâinile, a sărit în sus, s-a aşezat în patru labe şi a încercat să-şi ridice picioarele. Toate acestea le făcea cu o față foarte gravă, gâfâind puternic, ca şi cum el regreta faptul că Dumnezeu i-a dat un trup atât de agitat.

— Ah, bună seara, prietenul meu! a spus Beliaev. Eşti aici? Nu am realizat. Mama ta are dreptate!

Alioşa, care a apucat cu mâna dreaptă vârful piciorului stâng şi a adoptat astfel o figură ciudată, a renunțat, a sărit în sus şi se uită la Beliaev, care se retrăsese în spatele unui ecran mare de pluş.

— Ce pot să spun! El a adăugat el cu o ridicare din umeri. Ea este o femeie, iar femeile, Nicolae Ilici, nu pot fi înțelese.

Ne având nimic de făcut Beliaev a început să examineze fața lui Alioşa. De la începutul relației sale cu Olga Ivanovna, totdeauna l-a ignorat pe băiat şi a disimulat existența sa, nu l-a avut în vedere, era doar un băiețel, dar ce rol a jucat în relație, Beliaev nu s-a întrebat niciodată.

În amurg umbrele de pe figura lui Alioşa, cu fața lui palidă şi ochii negri nemişcați îi aminteau lui Beliaev, în mod neaşteptat, de Olga Ivanovna aşa cum a fost în primele pagini ale romanului. El a vrut să-l mângâie pe băiat.

— Vino aici, *Vrabie*! a spus el. Să te privesc

mai de aproape.

Băiatul a sărit de pe canapea şi a fugit la Beliaev.

— Ei bine, el a început Nicolae Ilici, punându-şi mâna pe umărul subțire al băiatului. Ce zici? Cum e viața?

— Vezi... Am putea trăi mult mai bine.

— De ce?

— Foarte simplu! Înainte am privit-o pe Sonia cântând şi citind numai, dar acum trebuie să studiem, de asemenea, versetele în limba franceză. Ai fost la *salon*[1] recent.

Era adevărat.

— Da, pentru că am observat că barba ta este mai scurtă. Lasă-mă să ți-o ating. Nu te doare?

— Nu, nu doare.

— De ce atunci când tragi doar de un fir de păr doare rău, dar trăgând împreună multe fire de păr nu doare nici un pic? Ha, ha! Ştii, că e un păcat să nu porți perciuni. Aici dacă te-ai fi ras, pe părțile laterale părul trebuia să crească mai mult...

A realizat că vorbea doar cu pe el însuşi, pentru că Beliaev nu-l asculta şi a început să se joace cu lanțul său.

— Când voi merge la şcoală, a spus el, mama îmi va cumpăra un ceas. Aş putea să-o rog să-mi

---

[1] Frizerie. (n. t.)

cumpere şi un lanț ca asta ... Oh, ce medalion! Tata avea unul ca asta, dar în loc de aceste *briez-brizuri*... Şi în mijloc era o poză cu mama. Tata are acum un alt lanț mai mic, fără legături; banda este cu...

— De unde ştii? Tu-l vezi pe tatăl tău?

— Eu? Mm ... Nu. Eu...

Alioşa s-a înroşit, era cuprins de o confuzie puternică pentru că a fost prins cu minciuna, el a început să desfacă cu unghia medalionul. Beliaev l-a privit în față şi a întrebat:

— Nu-l vizitezi pe tatăl tău?

— N... nu!

— Spune-mi sincer, sincer ... Văd pe fața ta că nu spui adevărul. Din moment ce ți-ai pierdut limba, nu trebuie să te învârți în jurul cozii. Spune-mi, te duci la casa lui? Spune-mi ca unui prieten!

Alioşa s-a gândit o vreme.

— Nu-i vei spune mamei mele?

— Nu, se poate!

— Dă-mi cuvântul de onoare?

— Pe cuvânt de onoare.

— Jur pe Dumnezeu!

— Dar ce tip eşti... De ce mă iei aşa?

Alioşa a privit în jurul lui, a deschis ochii şi a început să şoptească:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune mamei... În general, nu spune nimănui, pentru că e un secret. Dacă mama află, suntem în pericol şi

Sonia, şi Pelaghia şi eu... Ei bine, ascultă. Sonia mă duce să-l văd pe tata în fiecare marţi şi vineri. Când Pelaghia mă scote la o plimbare, înainte de masă, intrăm într-o cofetărie, unde ne aşteptă tata... El este întotdeauna într-un separeu, unde este o masă de marmură şi o scrumieră în formă de gâscă ...

— Ce faci acolo?

— Nimic. La început, ne salutam şi apoi cu toţii ne aşezam la masă şi tata ne invita la cafea şi produse de patiserie. Sonia preferă carnea ştii, dar mie nu. Îmi place varza şi ouăle. Noi mâncăm mai târziu, în timpul prânzului, încerc să mănânc mai mult şi chiar aşa mama nu-şi dă seama.

— Ce faceţi voi, acolo?

— Cu tata? De toate. Ne sărută, ne mângâie şi ne spune tot felul de poveşti amuzante. Ştii, de asemenea, ne spune că, atunci când vom fi mai bătrâni să mergem să locuim cu el. Sonia nu vrea, dar eu sunt de acord. Desigur, nici la mama nu e chiar plictisitor, dar am de gând să-i scriu scrisori. În plus, îl putem vizita în concediu, nu-i aşa? Tata, de asemenea, a spus că va cumpăra un cal. E foarte bun! Nu ştiu de ce mama nu vrea să trăim împreună şi nu ne lasă să mergem şi să-l vedem. Dacă el o iubeşte atât de mult! Întotdeauna întrebă despre sănătatea şi ocupaţiile ei. Când ea a fost bolnavă, el şi-a ţinut capul în mâini... ei bine, uite... şi a început să se învârtă în jurul camerei. Şi ne-a cerut să o ascultăm şi să o respectăm. Ascultă, este

adevărat că suntem nefericiți? Mm… De ce? Aşa spune tata. Sunteți, spune el, copii foarte nefericiți. E aşa de ciudat să aud… Mai spune, că mama este nefericită şi noi suntem nefericiți. „Rugați-vă, lui Dumnezeu pentru voi şi pentru ea."

Alioşa s-a oprit cu ochii la o pasăre împăiată şi se uită atent.

— Da-i… mormăi Beliaev. Deci, aşadar… Dar la întâlnirile de la cofetărie? Deci, mama ta nu ştie nimic?

— Nu-u… Cum vrei să ştie? Pelaghia nu spune nimic. Ieri tata ne-a servit cu pere. Au fost dulci ca mierea. Am mâncat două. Ehei…

— Ascultă… acest… Tatăl tău nu spune nimic despre mine?

— Crezi? Uite, de fapt …

Alioşa a privit îndeaproape fața lui Beliaev şi ridică din umeri.

— Nu spune nimic special.

— Despre ce nu spune?

— Nu fii ofensat?

— Nu se poate! Crezi că mă provoacă?

— Nu contest, dar, ştii … El e supărat pe tine. El spune că, din cauza ta mama este nefericită şi că tu ai… pierdut-o. E ciudat: i-am explicat faptul că eşti o persoană bună, care nu țipă la mama, dar el clătină doar din cap.

— Aşa a spus că eu am pierdut-o?

— Da. Nu fii ofensat, Nicolae Ilici!

Beliaev s-a ridicat, un timp el s-a plimbat în jurul camerei.

— E ciudat... strâmbându-se ridicol, grotesc şi zâmbind ironic. El însuşi este vinovat pentru toate, iar acum spune că eu sunt cel care a pierdut-o, tu ce crezi? Uită-te ce miel nevinovat este. Deci, a spus că din cauza mea a e pierdută mama ta?

— Da, dar... Ai spus că nu te vei supăra.

— Nu-i nimic ... şi, de asemenea, ce-ți pasă? Ce lucru ridicol: am căzut prins într-o cuşcă şi încă eu sunt vinovat.

S-a auzit un clopot. Băiatul a sărit în sus şi a dispărut din cameră. Un minut mai târziu, a intrat o doamnă, însoțită de o fetiță. Acesta era Olga Ivanovna, mama lui Alioşa şi fiica sa Sonia. Alioşa era în spatele lor, dansând, cântând şi fluturându-şi brațele.

Beliaev a dat din cap în timp ce se aşeza.

— Sigur, acum dă vina pe mine, dar eu? Bolborosi, legănând crispat capul, dar se auzi doar un chicotit. Are dreptate! Soțul se simte ofensat!

— Ce vrei să spui? a întrebat Olga Ivanovna.

— Ce? Asculta ce lucruri predică *cel mai credincios*. Se pare că eu sunt un ticălos şi un criminal, din cauza căruia voi sunteți nişte pierduți. Toți sunteți nefericiți şi doar eu sunt fericit. Teribil de fericit!

— Nu înțeleg, Nicolae! Ce vrei să spui?

— Ei bine, ascultă-l un pic pe acest tânăr

domn, a spus Beliaev, arătând spre Alioşa.

Alioşa a roşit, apoi brusc se întoarse cu fața palidă şi întreaga sa figură era contorsionată de frică.

— Nicolae Ilici! murmură ea. Ce e?

Olga Ivanovna se uita surprinsă la Alioşa, apoi la Beliaev şi apoi înapoi la Alioşa.

— Uită-te! Întreabă-l! continuă Beliaev. Iar Pelaghia, ca o tâmpită, îl duce la cafenele şi aranjează interviuri cu tatăl lui. Dar asta e cea mai mică problemă, doar că tatăl său este un martir, în timp ce eu sunt un hoț, un ticălos care a distrus viețile voatre...

— Nicolae Ilici! a gemut Alioşa. Mi-ai dat cuvântul de onoare!

— Lasă-mă în pace! Beliaev a făcut un gest de iritare. Vorbesc despre lucruri mult mai importante decât cuvintele de onoare. Ce mă enervează este ipocrizia, minciunile!

— Nu înțeleg! a şoptit Olga Ivanovna şi ochii ei străluceau în lacrimi. Ascultă, Alioşa, a mers spre fiul său: Tu te vezi cu tatăl tău?

Alioşa părea speriat. Fără a aştepta răspunsul, ea a adăugat:

— Nu, nu se poate! Să o întreb pe Pelagia.

Olga Ivanovna a sunat.

— Ascultă, mi-ai dat cuvântul tău de onoare! strigă Alioşa, tremurând tot.

Beliaev absent se vântura în sus şi-n jos. Se

gândea la altceva şi, ca şi înainte, nu era conştient de prezența băiatului. El era *matur şi serios*, nu se ocupa de *fleacuri*.

Între timp Alioşa, stând într-un colț, chinuit, îi povestea Soniei cum a fost păcălit. Tremurau amândoi, plângând, pentru prima dată în viața lor se simțeau atât de slabi, față în față cu nemernicia celor maturi de care nu ştiau înainte, aflau că în afară de perele dulci, prăjiturelele şi ceasuri scumpe, pe lume există multe alte lucruri care nu pot fi exprimate în limba unui copil.

Textul digital are caracter didactic şi poate fi utilizat numai în cadrul familiei, instituţiilor de învăţământ, caritabile sau alte instituţii similare, cu condiţia ca o astfel de utilizare să se facă non-profit.

Orice altă utilizare a acestui text digital în alte scopuri decât cele prezentate mai sus este responsabilitatea exclusivă a persoanei care o face.

Exemplar gratuit